

„Nemohla bych se sem přestěhovat?“ našpulila rty Anita.

„Věř mi, že na to jsem už taky myslela,“ usmála jsem se. „Možná, pokud mi ta schůzka vyjde, mohli by mi nabídnout práci a psaní článků tady místo Prahy,“ pokrčila jsem rameny.

„A chtěla bys radši být a pracovat tady? To bys musela v angličtině nebo italsky, ne?“ zeptala se Anita.

„Myslím, že po tom všem, co se stalo doma, bych práci tady brala hned, a s angličtinou problém nemám,“ sedla jsem si na postel.

„Budu ti držet palce. Richard byl idiot, nemysli už na něj. Máme zítra celý den, takže si to tady před tvou schůzkou pořádně užijeme.“

„Díky, že jsi jela se mnou,“ věnovala jsem jí vděčný úsměv.

„Myslíš si, že bych odmítla trip s kámoškou do Itálie?“ nadzvedla obočí Anita a začala si taky vybalovat.

Večer jsme se rozhodly zajít do baru pod kopcem kousek od hotelu. Nebyl to ale klasický bar. Měl hezké sezení venku na osvětlené zahradě s pohovkami a působil jako menší restaurace.

S Anitou jsme si sedly na kraj s výhledem na večerní Positano a objednaly si šampaňské. Oblékla jsem si lehké modré letní šaty a páskové sandálky s diamanty.

„Takže kdyby ti nabídli práci tady po té prezentaci časopisu a tvého článku, myslíš, že bys to vzala?“ vyzvídala Anita a napila se svého drinku.

Pokrčila jsem rameny. „Nejspíš ano. Byla by to zkušenost, a navíc bych tu mohla začít se vším od znova. Uvidím, jak to dopadne,“ usmála jsem se.

„Já si ale stejně myslím, že bys měla zkusit pracovat jako organizátorka akcí. Vždycky jsi to chtěla dělat a jsem si jistá, že by to byl úspěch,“ pronesla Anita a ukázala mi palec nahoru.

„Žurnalistika mě baví a myslím, že moje práce mě teď živí dobře.“

„To ano, ale tohle byl vždycky tvůj sen a měla bys to konečně zkusit, jinak tě to bude jednou mrzet.“ V tomhle měla Anita pravdu. Vždycky mě lákala ta představa plánování společenských akcí, ale žurnalistika mě bavila a byla to pro mě bezpečnější volba. Nikdy jsem nedostala

odvahu s ní skončit a začít se věnovat svému snu, ale možná se mi to někdy povede.

„I tak ti držím palce a věřím, že zítřek bude úspěch,“ vytrhla mě Anita z přemýšlení.

„Co bych si bez tebe počala,“ povzdychla jsem si s úsměvem a příťukly jsme si skleničkami.

V ten moment mi začal zvonit mobil. Když jsem přečetla jméno na displeji, začalo mi bušit srdce.

„Kdo to je?“ zeptala se Anita.

„Richard...“ nadechla jsem se a podívala se zpátky na ni.

„Neber to, nebo ti zkazí večer,“ zakroutila nesouhlasně hlavou Anita.

„Zajímá mě, co chce,“ zvedla jsem se pomalu z pohovky a vzala si kabelku.

„Stello...“ varovala mě, ale marně.

„Budu hned zpátky,“ uklidnila jsem ji a šla jsem dál od baru na zahradu. Došla jsem až ke zdi s výhledem na město a telefon zvedla.

„Richard...“ promluvila jsem do mobilu a snažila se znít nad věcí.

„Stello, ahoj. Máš čas? Nechal jsem si u tebe nějaký věci,“ promluvil Richard.

„Nejsem doma,“ odpověděla jsem a cítila, jak se mi začínají potit dlaně.

„A kde jsi?“

„To tě už nemusí zajímat. Budu zpátky za tři dny,“ odsekla jsem.

„Aha, dobře. Doufám, že se už nezlobíš. Víš, že posledních pár měsíců nebylo nic moc.“

V tu chvíli se mi začaly hrnout slzy do očí. Už zase.

„Nechci se o tom s tebou už bavit. Rozhodl ses,“ zakroutila jsem hlavou a modlila se, aby tenhle rozhovor už brzy skončil.

„No tak, Stello, nebuď taková. Vždyť víš, že tě štvalo, že jsme na sebe neměli čas.“

„Richard, jenže...“ V ten moment jsem zaslechla výkřik. Všimla jsem si skupiny asi pěti mužů kousek pode mnou pod kopcem. Stáli nad dalším mužem a dávali mu rány ze všech stran. Neviděla jsem jim